

Vreme: 15.01.2018 14:02

Medij: ekonomski.net

Link: <http://ekonomski.net/za-praznike-kupujemo-40-odsto-vise-hrane-nego-obicno.html>

Autori: @ekonomskionline

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Za praznike kupujemo 40 odsto više hrane nego obično

2480

Pred velike praznike u Srbiji se kupuje, u proseku i do 40 odsto više namirnica nego inače, procenjuju stručnjaci, a ta hrana se uglavnom baca.

Koliko domaćinstva bace viška hrane, koju kupe pred Nove godine, Božić, slave, teško je precizno reći, ali sigurno polovina završi u kontejnerima, kaže za Tanjug predsednik Nacionalne organizacije potrošača Srbije Goran Papović. Višak hrane se, na žalost, baca, a na ulicama još uvek ima onih koji prevrću po kontejnerima, podseća Papović i konstatuje da u bacanju hrane još uvek prednjače zemlje bivše Jugoslavije, a ne zaostaju ni Bugari, Turci, Albanci. Savetnik u Etnografskom muzeju u Beogradu Miloš Matić kaže da odgovor na ovu pojavu leži i u navikama i prirodi ljudi ovog podneblja. Pored toga što u našoj kulturi puna trpeza znak dobrodošlice i poštovanja praznika, Goran Papović problem viška i bacanja hrane u zemlji u kojoj ima i gladnih posmatra i iz drugog ugla, takođe kulturološkog- da je naše ljude često sramota da kupuju, recimo, dve šnicle. Da bi bacali što manje hrane, koja je inače glavna stavka u gotovo svim kućnim budžetima u Srbiji, on pored racionalnih kupovina savetuje i potrošače da kupuju i dugotrajne namirnice, a ne one sa kratkim rokom trajanja, te da kupuju hranu u manjim pakovanjima. Kada je reč o viškovima hrane koji se bacaju, ne male količine bacaju i restorani, a njihovi vlasnici su pri tom veoma zainteresovani da ih doniraju. Direktor Udruženja hotelijera i restorana u Srbiji (HORES) Georgi Genov kaže da godišnje jedan restoran u proseku ne iskoristi oko pet odsto hrane koji je pripremio, a prema proceni HORES-a, u Srbiji je registrovano oko 13.000 restorana, a u Beogradu između 350 i 400, ne računajući druge ugostiteljske objekte. Udruženje ugostitelja Beograda je pre pet godina pokrenulo inicijativu da se organizuje šira akcija davanja viška hrane, ali problem je što se nijedna kompanija ili udruženje ne bave preuzimanjem hrane od restorana i dostavljanjem onima kojima je potrebna, rekao je Genov. Kako je istakao, HORES pokazuje spremnost da bude deo te akcije, ali neophodna je i zainteresovanost humanitarnih udruženja, ustanova ili pojedinih privrednih subjekata. Jedna od akcija u koju su uključeni sami građani je "Kuke dobrote", nastala pre godinu i po dana. Naime, reč je akciji u okviru koje su na više lokacija u Beogradu i gradovima širom Srbije postavljene kuke na koje ljudi kače hranu i garderobu, pa oni kojima je to potrebno mogu da dođu i sami se "posluže".

Vreme: 15.01.2018 15:00

Medij: danas.rs

Link: [http://www.danas.rs/kultura.11.html?news_id=367891&title=Vi%
c5%a1e+verujem+u+obi%
c4%8dne+](http://www.danas.rs/kultura.11.html?news_id=367891&title=Vi%c5%a1e+verujem+u+obi%c4%8dne+)

Autori: Redakcija

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Više verujem u obične ljude nego u politiku

4736

Italijanska umetnica Federika Troizo, autorka knjige i izložbe fotografija o Velikoj Hoči "Prosvetli tamu" * Ja sam nekako zahvalnija, uzbuđenija i važnije mi je to kako su izložbu primili Srbi nego moji sunarodnici u Italiji. Ovaj momenat iščekivala sam od početka projekta - taj ponovni susret sa ljudima iz Velike Hoče i ovu završnicu u Beogradu. Piše: J. Tasić Beograd 15. januar 2018. 15:00 Foto: Miroslav Dragojević Ja sam nekako zahvalnija, uzbuđenija i važnije mi je to kako su izložbu primili Srbi nego moji sunarodnici u Italiji. Najviše sam zahvalna Srbima sa Kosova koji su tako emotivno reagovali - kaže u razgovoru za Danas italijanska fotografkinja Federika Troizo, čija je izložba o životu Srba u Velikoj Hoči "Prosvetli tamu" u Etnografskom muzeju pre Beograda gostovala u sedam italijanskih gradova, Novom Sadu i Nišu.

Federika Troizo (1973) rođena je, živi i radi u Ređo Emiliji. Fotografijom se bavi od devedesetih godina 20. veka. Kaže da njen fotoaparat ima ulogu "objektivnog posmatrača stvarnosti, koji želi da vrati čudesni atribut narativnosti u najrazličitijim okvirima". U Veliku Hoču, srpsku enklavu na jugu Metohije, čije je stanovnike zadesila jedna od najtežih sudbina posle uvođenja protektorata UN u južnu srpsku pokrajinu, došla je tokom leta 2016. zahvaljujući prijateljima - volonterima u jednoj od akcija "Društva prijatelja manastira Visoki Dečani", koje stoje i iza njene knjige i izložbe "Prosvetli tamu". Fotografije su nastale u jesen 2016, kad se ponovo vratila u Veliku Hoču.

Na pitanje šta joj je bio prvi utisak u ovom srpskom srednjovekovnom mestu nadomak Orahovca, koje je u doba cara Dušana držalo korak sa carskom Prizrenom, a sad živi u izolaciji, kaže da bi samo mogla da "ponovi reči Đovanija Linda Feretija, koji je rekao da je fotografijama Hočanaca video stanovnike svog sela".

- Već prvi-drugi dan osećala sam da sam se našla u jednom okruženju koje mi je blisko. Raspoznala sam neka lica, vezala se za njih i počela da živim tu njihovu stvarnost. Čak nije bilo potrebe da nekog ubeđujem za fotografisanje i bilo šta objašnjavam. Gotovo da je to bilo neko njihovo potpuno neposredno prihvatanje. Ove fotografije iz Velike Hoče nastale su gotovo instinktivno sa željom da prenesem to osećanje na druge ljude. Moja namera bila je da skrenem pažnju na stvarnost u Velikoj Hoči - objašnjava sagovornica Danasa.

Ona kaže da se na postavci odlučila za fotografije velikog formata da bi ta hoćanska "stvarnost koja čuti i Hoćanci bili primećeni i došli do izražaja", ali i da bi se "skrenula pažnja na ljude koji su marginalizovani". Prema njenim rečima, na gostovanjima u Italiji publika nije mnogo postavljala pitanja, ali su "svi koji su videli ovu izložbu bili pogođeni i zahvaljivali joj što im je ukazala na postojanje drugačije realnosti".

- Po meni ovakve izložbe su najbolji način da istina o životu u srpskim enklavama na Kosovu izađe iz njihovih granica. Umetnost je najlepši model zato što je publika bliža toj realnosti - zna šta je uradio umetnik koji se sa njom bio u direktnom kontaktu, a što je drugačije u odnosu sve ono što možemo da čujemo preko medija, gde je drugačija priča i ima drugačije konotacije. Ne bavim se politikom, niti razmišljam u tim pravcima. Mene zanimaju ljudi. - ističe Federika Troizo.

Upitana da li posle knjige i izložbe o Velikoj Hoči razmišlja o dokumentarnom filmu, jer je to žanr kojim se takođe bavi, ova italijanska umetnica odgovara da "najpre želi da završi ovaj projekat koji je na neki način za nju bio neočekivan korak, te da će kad sredi utiske videti šta bi mogao da bude nastavak". Posle

Vreme: 15.01.2018 15:00

Medij: danas.rs

Link: [http://www.danas.rs/kultura.11.html?news_id=367891&title=Vi%
c5%a1e+verujem+u+obi%
c4%8dne+](http://www.danas.rs/kultura.11.html?news_id=367891&title=Vi%c5%a1e+verujem+u+obi%c4%8dne+)

Autori: Redakcija

Teme: Etnografski muzej Srbije

Naslov: Više verujem u obične ljude nego u politiku

---

završetka projekta fotografije iz Velike Hoče nastaviće virtuelni život na sajtu www.illuminaletenebre.com. Aplauz za "modele"

Izložba "Prosvetli tamu" nastala na osnovu istoimene knjige u kojoj 91 portret Hočanaca svih uzrasta, uz upaljenu belu sveću, otkrivaju svoje tajne želje i snove. U knjizi su i tekstovi italijanskog novinara Aleksandra Gorija, monaha Benedikta (Skarfija), sabrata manastira Draganac, Italijana koji je primio pravoslavnu veru, kao i stihovi Đovanija Linda Feretija, italijanskog kompozitora i muzičara i jednog od pionira italijanskog pank, koji je komponovao muziku za izložbu. Iako je u Etnografskom muzeju u Beogradu otvorena krajem 2017, ova postavka sa 12 fotografija velikog formata metar i po sa metar i po svečano je predstavljena javnosti prošlog petka, dva dana pred zatvaranje. O njoj su pored autorke govorili: Aleksandro Gori, arhijerejski zamenik Eparhije raško-prizrenske arhimandrit Ilarion (Lupulović), i kustos Jasmina Andonović. Najveći aplauz, uz suze prisutnih, dobili su "modeli" Federike Troizo - Hočanci koji su ovim prilikom došli u Beograd. Prevod Jasmina Andonović povezane vesti

Datum: 16.01.2018

Medij: Politika

Rubrika: Kultura

Autori: S. Srećković

Teme: Etnografski muzej Srbije

Napomena:

Površina: 198

Tiraž: 35000

Naslov: Istraživač velike radoznalosti i visoke etike

Strana: 14

IN MEMORIAM: АНДРЕЈ СИМИЋ

Истраживач велике радозналости и високе етике

Недавно је преминуо професор антропологије др Андреј Симић. Господин Симић био је вероватно један од најзначајнијих интелектуалаца српског порекла у САД, а свакако међу најпоштованијима.

Рођен је 1930. године у Сан Франциску. Његов отац је био југословенски дипломата, мајка је била наставница основне школе. Завршио је 1954. године студијску групу за Далеки Исток и руски језик, на Берклију, а касније на истом Универзитету и дипломски програм из антропологије, где је наставио као предавач и одбранио докторат у области социјалне антропологије. На Универзитет Јужна Калифорнија у Лос Анђелесу прешао је неколико година касније.

Основна подручја интересовања др Симића била су Балкан и Источна Европа, као и Латинска Америка. Проучавао је теме као што су: национализам, посткомунистичко друштво, евроамеричке етничке групе, популарна култура, социјална геронтологија, визуелна антропологија с фокусом на филмску продукцију и филмску анализу.

Др Симић је био плодан истраживач и писац, аутор неколико књига, међу којима је „Студија рурално-урбане мобилности у Србији” (1973), коју многи сматрају једним од кључних научних радова о миграционим обрасцима након Другог светског рата у бившој Југославији. Био је често ангажован као консултант у правним споровима, а у корист припадника различитих друштвених група и етничких заједница.

Радио је и продукцију етнографских филмова, укључујући и његова два главна филмска пројекта „Живели: Медицина за срце” (1987); и „Деца Лазовог града” (2004), у сарадњи са својом супругом, историчарком др Маријом Будисављевић Опарница Симић. Такође је приредио неколико изложби које су се бавиле етнографским питањима и културном историјом Срба и Југословена у САД („Српски пионири у Америци – пет деценија српског живота у Америци: породичне и архивске фотографије – 1893–1947”). Ова изложба гостовала је у Етнографском музеју у Београду 2010. године.

У великој мери био је инспирисан животом и авантурама свог оца, од његовог одрастања у Херцеговини, преко искустава из времена Совјетске револуције у Русији до насељавања у САД. Андреју Симићу је посебно Србија била блиска срцу, односно њена култура и традиција, као вечити подстрек за све што је радио.

Био је незаборавна личност широке ерудиције, вечите младалачке radoznalosti и високе етике. Његови увиди о транскултурним питањима су били тако охрабрујући и лековити због схватања општехуманих условности у различитим културним срединама у различитим периодима историје.

С. Срећковић

